

NYUGAT

2008. ősz

1. szám

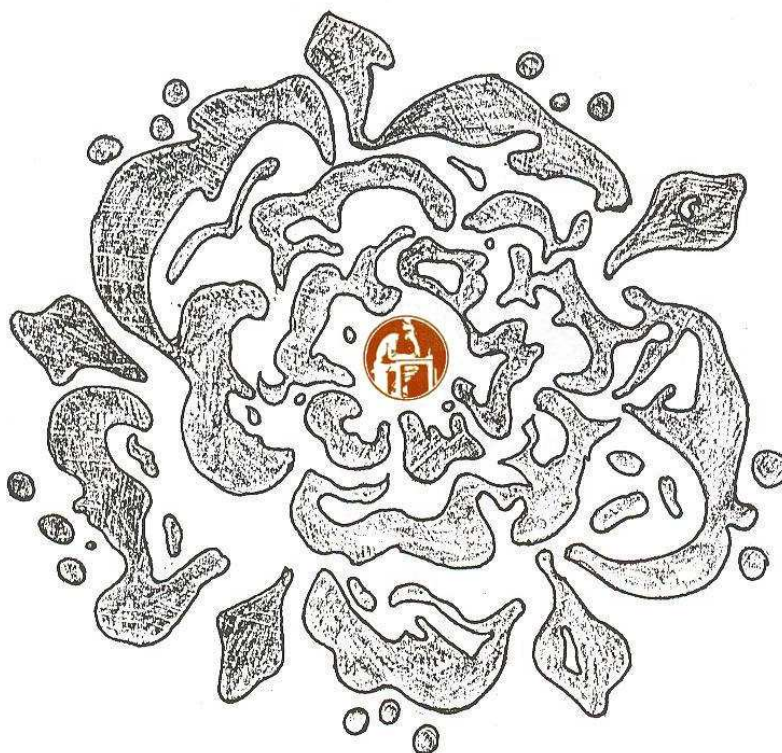
Főszerkesztő:

TÓTH TAMÁS

Szerkesztők:

PAPP TÍMEA, DARU ANDREA

ÉS NAGY CSABA

Tartalom: A mi Nyugatunk - Tóth Tamás: Remény (vers) - Radácsi Genovéva:
Koncert (novella) - Papp Tímea: A holló és a róka (verses mese) - Tóth Tamás:
A jószívű és a koldus (novella) – Tóth Tamás: Versek
Figyelő: Bánk bán (Nagy Csaba) - A sárkányszem (Tóth Tamás) - Étlap

*Szerkesztette és kiadta a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskola Alapfokú Művészetoktatási
Intézmény és Kollégium.*

A mi Nyugatunk

A mi Nyugatunkat olvasóknak szeretnék egy kicsit beszélni arról, hogy mit jelent számunkra a Nyugat. A mi Nyugatunk a ma emberének a máról és minden olyan dologról fog szólni, amiről a mai fiatalok, felnőttek, tehát a mai emberek beszélhetnek.

A felnőttek gyakran azt gondolják, hogy a fiatalabb nemzedék nem olyan már, mint a régi. Részben igazuk van ebben, de a mai fiatalok közül sem mind olyan, mint az átlag. Igaz, nagyon sok rosszindulatú embert ismerhetünk meg, de ez nem csak az ő hibájuk. Van azonban egy nemzedék, akik - mint ahogyan régen a nyugatosok - kezükbe veszik a sorsukat. Megpróbálják a világ felé tolmácsolni érzéseiket, gondolataikat és minden észrevételüket a világgal kapcsolatban. Azt hiszem, ez a nemzedék most mi vagyunk, és nekünk kell magunkra vállalni ezt a cseppet sem könnyű és hálás feladatot. Sokak lesznek, akik azt gondolják, hogy néhány fiatal „felnőtt” mit sem tudhat még a világról, de ők is meglepődnének, ha olvasnák azokat az írásokat és gondolatokat, amit a „tapasztalatlan” fiatalok ontanak magukból.

Ismerek olyan embereket, fiatal felnőtteket, akiknek tizennyolc évesen komolyabb világlátásuk van, mint némely felnőttnek. Azt gondolom, hogy nem a fiatalok bugyutaságait és hibáit kell kiemelniük, és nem a fiatalok hibáival kell mindenkit jellemezni. Az idősebb korosztály (és persze itt sem mindenkre gondolok, hiszen minden oldalról vannak kivételek) ha meglát egy fiatalot kicsit kihívóbban öltözni, vagy csak éppen másképp viselkedni, mint amit ő megszokott, akkor rögtön jön az előítélet. „Beezeg a mi időnkben nem volt ilyen” és hasonlókkal dobálóznak, pedig nem is ismerhetik az illetőt, akit éppen látnak. Azt

gondolják, hogy még mindig az a jó, amit húsz, harminc vagy akár ötven évvel ezelőtt láttak. De nem. A világ változik és az elfogadott dolgok kategóriájába, sem azok tartoznak, amik jó pár évvel ezelőtt. Azt gondolom, hogy vannak olyan dolgok, amikkel én sem értek egyet. De minden társadalomnak vannak hibái, és ezeket el lehet fogadni, vagy ha kell, közös erővel változtatni lehet rajta. De ez nem azt jelenti, hogy vissza kell térnünk a régi idők szokásaihoz, és fel kell hagynunk mindennel, ami új vagy éppen nem megszokott. Persze fontosak a hagyományaink, és ezekre nagyon kell vigyáznunk, hogy majd az új generációk is megtudhassák, milyen volt az élet sok száz évvel ezelőtt, de az új szokások is válhatnak hagyománnyá, és ezeket is meg kell őriznünk.

A mi Nyugatunk azt próbálja feleleveníteni, hogy azok a fiatalok és fiatal felnőttek, akik akkor nyugatosok voltak (Ady Endre, Kosztolányi Dezső, Babits Mihály, Juhász Gyula, Móricz Zsigmond, Tóth Árpád, Kaffka Margit, Krúdy Gyula, Németh László, Márai Sándor, Szabó Lőrinc, Radnóti Miklós stb....) most mi vagyunk, és a mi feladatunk tovább vinni az újítás szellemét. Nekünk kell kezünkbe venni a saját sorsunkat, és nekünk kell irányítani azt, mert a világban nem lehet arra várni, hogy valaki majd a fülünknel fogva rángat bennünket egyik helyről a másikra, és majdcsak boldogulunk valahogy.

Azt szeretnénk tehát elérni, hogy a fiatalok és a felnőttek is együtt építsék a jövőt, őrizzék meg ami megőrzésre méltó, és teremtsenek új szokásokat, amiket majd a következő generációk tanulhatnak meg. Ennek érdekében olyan írások fognak megjelenni a Nyugatban, amiket a mai emberek a mai emberekről írnak, és így próbálnak olyan dolgokat kitalálni, amivel szebbé, jobbá és boldogabbá tehetik a világot. Ennek teljes reményében indítjuk újra a Nyugatot, felelevenítve egy régi hagyományt, s újat teremtve minden ember számára.

Tóth Tamás

Tóth Tamás

Remény

Tél van.
Kopár lelkem tájai nem hozzák meg
Szívem tavaszát.
Fázom.
Kérlek bújj hozzám! Ölelj meg!
Melegíts fel szíveddel különben
Élettelen testem fog a hideg,
Kopár földön heverni.
Tél van.
Ments meg! Hozd el számomra
A frissülést, mámort hozó tavaszt,
Hogy aztán újra elsüllyedjek,
Aztán majd megint azt kérjem:
Melegíts!
Bújj hozzám mert a hideg marja
Lelkemet s börtönömből kitörni nem tudok!
Segíts! Szabadíts meg!
Szabadíts meg ezer éves láncaimtól,
Sok esztendő rabigámtól,
Hogy új erőre gyúltan
Lehessek újultan
A máé!
Segíts!
Segíts, hogy élhessek,
Hogy ne a világ tengerének,
Legmélyének legalján kelljen énekelnem.
Alkotni szeretnék.

Kiállni a világ elé s azt mondani:

Most már elég!

Elég a kínból, szenvedésből
Mely fakad romlott szívekből

Hát elég!

Tegyetek olyat amit még

Senki nem tett!

Alkossatok újat, hogy élteteket

Ne az üresség jegyében éljétek,

Haszontalanná ne váljatok!

Tél van s én fázom.

De te forró lágy kezed nyújtod

Felém, s a fagyos tenger

Mélyén láng gyúlik szívemben.

Van remény!

Radácsi Genovéva

A koncert

A terem lassan elcsendesedett. Ijedten pislogtam körbe. Már ennyi lenne az idő? Hisz az előbb még volt húsz percem! Gondoltam, ez idő alatt kissé összeszedem magam (utolsó kívánság, végrendelet, ilyesmi). Ránéztem a karórámra. A picikerek számlapon szédítő sebességgel futkározott körbe-körbe a parányi, aranyszínű másodpercmutató. Már csak öt perc volt hátra négy óráig. A gyomrom görcsbe ugrott. Vettem néhány mély levegőt, hogy megnyugodjak, de nem igazán jött össze. Végül megpróbáltam elterelni a figyelmemet, és felnéztem a Kodály-terem mennyezetét díszítő gyönyörű freskóra.

Emlékszem, több mint két évvel ezelőtt, az évnyitón láttam először ezt a pazar mesterművet. Akkor teljesen lenyűgözött a látvány. De ha felszegem a fejem, még ma is az az érzésem támad, mintha tényleg az égre néznék fel. Azonban nem csak az égboltot látom, hanem azon túl a mennyországot is, ahol koncertet adnak a muzsikuskok. Jobb oldalt játszik a zenekar, mellettük az orgona, előtte a játékos elegáns frakkban ül a padkán. A festmény szélén egy fedetlen keblű hölgy egyik kezében lantot, míg a másikban díszes pennát tart. Két kövérkés angyalka, lírát tartva gödröcskés kezeikben a zenészek feje fölött röpdösnek. Mindezt körülöleli a felhők megnyugtató puhasága, mely az egész képnek valamiféle földöntúli hatást kölcsönöz. Két oldalt pedig egy-egy igazi csillár függ, de azok is olyan

művészien kidolgozottak, hogy meg sem próbálom szavakkal leírni a szépségüket.

Ha azon a szeptember elseji napon valaki benézett volna a terembe, azonnal meg tudta volna mondani, kik itt az új diákok (és nem csak azért, mert mindannyian ünneplő ruhát viseltünk). Az első két sorban, ahol az elsősök ültek, egytől egyig mindenki felfelé nézett. Senki nem figyelt az igazgató üres, sablonos szövegére. Az én nyakam már tíz perc után rettentően sajgott, de nem törődtem vele. Magát a csodát hozta el számomra ez a kép. Azonban néhány hónap után megszokottá, természetessé vált. Ugyanolyan szépnek találtam, mint először, de már nem kellett attól félnem, hogy nyaksérvet kapok a közelében.

Nagyot sóhajtottam és visszapillantottam az órámra. Ijedten konstatáltam, hogy míg én csupán néhány másodperc alatt gondoltam végig ezeket a szép emlékeket, valójában több perc is eltelt, sőt! A másodpercmutató már az utolsó perc végét ütötte. Három, kettő, egy... A nagymutató ugrott egy parányit. Négy óra. Lélegzetvisszafojtva ültem a helyemen. Nos, úgy tűnik, még nem dőlt össze a világ. Még én is élek. Hát persze, már megint túldramatizáltam a dolgokat. Hisz ez csak egy tanszaki koncert! Nincsen semmi tétje. Három tanár és maximum harminc diák ül benn. Szinte elvesznek az impozáns terem bársonyszékei közt. És mégis úgy éreztem, mintha az egész világ elé kéne kiállnom szerepelni.

Hirtelen széknycorgást hallottam a hátam mögül. Olyan gyorsan kaptam oda a fejem, hogy még a nyakam is beleroppant. Láttam, ahogy a tanári páholyban megjelenik a tanszékvezető erősen kopaszodó üstöke, és legnagyobb rémületemre köszönti a közönséget, majd felkonferálja az első műsorszámot. A mellettem ülő lány, Ágota, aki egyébként padtársam az osztályban, olyan hirtelen pattant fel, mintha bolha csípte volna

meg a fenekét. A szék - csakúgy, mint a színházi ülőalkalmatosságok - hatalmas csattanással visszacsapódott, ahogy megszabadult terhétől. Ágota összeszorította a szemét, és próbált néhány mély lélegzetvétellel megnyugodni. Szegénykém még reménykedett, hogy ez hatásos lehet. Gondoltam, örülne egy kis együttérzésnek, úgyhogy bátorítóan rámosolyogtam. Azonban csak valami förtelmes grimaszt sikerült magamra erőltetni, úgyhogy inkább gyorsan visszarendeztem az arcizmaimat. Én sem voltam sokkal jobb állapotban, mint ő. Tudtam, hogy az előadása után én következem.

Ágota felsétált a színpadra. Körülbelül olyan ábrázatot produkált, mintha a nagy, fekete hangversenyzongora helyén egy fenyegető, masszív bitófát látna. A színpad hátuljában lévő kis ajtón át beszuszakolta magát a kövérek zongorakísérő. Lehuppant a székre, és elkezdte ütogetni a három vonalas á hangot. Ágota is megfújta ugyanazt a hangot, majd szemét összehúzza koncentrált, hogy meghallja az alig néhány hertz-nyi különbséget. Fél perc múlva bátortalanul odabólintott a zongorakísérőnek, aki lendületesen elkezdte Vivaldi F-dúr fuvolaversenyének az első tételét. Ágota belépett a szólójával, s a fuvola hangja betöltötte az egész termet.

Máskor rettentően élveztem volna az előadást. Kedvenc műveim közé tartozott a Vihar Concerto, ráadásul Ágota magabiztosan adta vissza a darab karakterét, a szél és a tomboló eső motívumait. De most nem tudtam meghallani a szépet. Állandóan azon járt az agyam, hogy mihez fogok kezdeni én a színpadon. Eljátszom a darabom és kész? Mintha ez ilyen egyszerű lenne. Hiszen remeg a kezem, ki van száradva a szám,

és szívesebben úszkálnék a Jeges-tenger fagyos vizében, jégtáblák között, mint ülnék itt, a fűtött teremben.

Idegesen piszkáltam a hangszeremet, de ezzel is csak azt értem el, hogy tiszta ujjlenyomatos és maszatos lett az egész fuvola. Gyorsan előkotortam az ezüstitisztító vászondarabot, és finoman ledörzsöltem a foltokat. Arra gondoltam, hogy ha már az előadásom csapnivalóan rossz lesz, legalább a hangszerem szépen csillogjon. Na igen. Én és az örök optimizmusom.

Néhány perc után nem tudtam többé a gyomromat mardosó érzésre gondolni. Az első tételben lévő tizenhatod-menetek élém varázsolták a zápor sűrűn csapkodó vízcseppjeit, és egyszerűen lenyűgöztek. A záró sor még virtuózabb, még dühösebb volt, mint az előző oldalak aránylag szelíd, természetes esőzése. A szünet csak néhány másodpercig tartott, majd jött a második tétel. Vontatott fájdalmasság járta át a sorokat. Az a féle fájdalom, amit a Nap érezhet akkor, mikor meglátja, milyen rettentő árvizeket, kicsavart fákat és romba dőlt házakat hagyott maga mögött zabolátlan, fékezhetetlen szolgája, a Vihar. A záróakkord csendes volt. A Nap megnyugvása és beletörődése hatott ki belőle, mint aki tudja, hogy a természet rendjén úgysem lehet változtatni. Azonban váratlanul újjáéledt a kegyetlen Vihar, s a harmadik tétel presto-ja mindent és mindenkit elsöpört. A zárás gyors és határozott volt, akár a nyári zápor, amely olyan hirtelen fejezi be az őrjöngést, mint ahogyan elkezdte azt. Vagy mint a hisztiző kisgyerek, aki rögvest abbahagyja a szív-és fülrepesztő bömbölést, amint visszakapja a játékát.

Ágota nagy tapsot kapott (már amennyi attól a kevés embertől tellett), de meg is érdekelte. Mosolyogva jött le a színpadról, és visszaült mellém. Én csak bárgyún vigyorogtam. Ő rám kacsintott, és a fülembe súgta: „Sok sikert!”

Meglepődtem. Vajon miért mondta ezt nekem? Azonnal rájöttem, amikor a tanszékvezető az én nevemet olvasta fel. Innentől lényegesen felgyorsultak számomra az események, olyannyira, hogy már követni sem bírtam, és alig emlékeztem az elkövetkezendő negyed órára. Csak akkor tértem magamhoz, amikor a nekem dukáló taps keretében összeütődött az első tenyérpár.

A koncert végén a tanárom mosolygó arccal fogadott. Tőle tudtam meg, hogy nem is volt olyan borzalmas a produkcióm, mint amilyennek gondoltam. Örültem, hogy idegesen, félig öntudatlan állapotban is eleget tudtam tenni az elvárásoknak. De azért máskor jobban szeretném, ha magamnál lennék játék közben. Majd még dolgozom az ügyön.

A koncert után még gyorsan odarohantam a hangtechnikusunkhoz, aki éppen a felszerelését pakolta össze, és bájos szempilla-rebegtetés közben a kezébe nyomtam egy üres hangkazettát, hogy másolja rá nekem a koncertről készült felvételt. Kelletlenül bár, de megígérte, hogy átmásolja nekem, azonban – bokros teendőire hivatkozva – figyelmeztetett, hogy erre talán csak egy hét múlva kerül sor. Nem bántam. Végül így is meg fogom hallani, hogy miként játszottam. Jobb később, mint soha.

Papp Tímea: A holló és a róka

A Corában vásárolt a holló és a róka,
A sajtputlnál találkozva a róka ezt mondta:
- Drága kedves holló szomszéd, milyen jó, hogy látom,
Csak nem busszal kutyaolt ki, végig a határon?

Látja, látja, ha szólt volna - tényleg, van már telefonja? -
Befért volna új Renault-mba, talán a csomagtartóba.
Sajtot akar ön is venni, ön, ki ilyen csóró?
Nem látja, hogy ez a sajt itt nem is olyan olcsó?

Mert holló koma eközben camembert-et vett szerényen,
Mindezt látva róka szomszéd egy tucatot tett serényen.
Itt kell azért megjegyeznem, hollónk ezt szerette,
Ám a róka nem ismerte, de ő is ezt vette.

Lyukas zsebét kiforgatva fizetett a szegény holló,
Bankkártyáját felmutatva araszolt a gazdag lompos.
Holló pajtás megéhezvén, sajtját kibontotta,
S elaléltan, elsápadtan, rámeredt a sajtra.

Tátott csőrét összezsapva, undorral a hasát fogta,
Hányingert is jól színlelve, bágyadtan csak ezt dadogta:
- Drága kedves róka szomszéd, nehogy megkóstolja,
Ez a sajt rossz, higgyen nekem, nézze, penészgomba!
A róka szóhoz sem jutott, csak a kocsijához futott,
Sápadtan és erőtlően izzadt homlokára csapott.

Majd otthagya csapot-papot, és a tucat sajtot,
Beugrott az új Renault-ba, s gyorsan elpufogott.

A holló nagyot kacagva pakolta a sajtot,
Dalolászva, füttyörészve lassan elballagott.
Közben azon gondolkodott, ez így igaz dolog,
A kölcsön "sajt" is visszajárt, ha már így adódott.

Tóth Tamás: A jószívű és a koldus

Sári István fiatal férfi Budapesten élte nem túl pompás, de nyugodtan mondhatjuk, hogy jó és boldog életét. Volt felesége, egy szép fia, és az ételre sem volt sohase gondja. Minden nap bejárt a munkahelyére kínosan ügyelve arra, hogy soha ne késsen. Nem túl nagy volt az ő dolga. Egyszerű takarító volt egy iskolában. A gyerekek és a tanárok is nagyon szerették, mert áldott jó szíve volt neki. Mindig ott és úgy segített, ahol és ahogyan csak tudott. Soha nem mondott nemet. Ez a Sári István minden nap gyalog járt be dolgozni. Ugyanazokat az utcákat járta nap, mint nap, de soha nem unta meg a látványt, amit a főváros nyújtott a számára.

Egyik nap furcsa dolog történt, amikor rátért a mindennapi útvonalára. Egy koldus állt elé és a kezét nyújtotta. Pénzt kért Istvántól, aki gondolkodás nélkül, a zsebébe mélyesztette a kezét és egy kis pénzt nyomott a kezébe. A nap végén mikor a munkából hazafelé tartott, eszébe jutott a koldus. Elgondolkodott rajta, milyen kegyetlen lehet hozzá az élet. Elhatározta, hogy ha újra látja, megint adni fog neki egy kis pénzt, s talán egyszer majd segít neki talpra állni. Így telt el pár nap, s ő mindig elhatározta, hogy adni fog pénzt a koldusnak.

Aztán egy reggel ismét találkozott vele, de ezúttal azon kívül, hogy pénzt adott neki, jobban szemügyre is vette az előtte álló embert. Nagyjából vele egy idős lehetett, kicsit alacsonyabb nála, hosszú egybefüggő szakálla, szakadt ruhái és elkeseredett mélyen ülő barna szemei voltak. István a kezébe nyomta a pénzt, aztán tovább ment, nehogy elkéssen a munkából.

Így ment ez jó pár napig, és a koldus már minden nap ugyanabban az időben és ugyanazon a helyen várta Sári Istvánt. Ő pedig nem bírta volna lelkipurdalás nélkül, és minden nap adott pénzt a szegény koldusnak. Később egy napon egy másik

férfi is volt a koldussal, aki szintén pénzt kért. István jószívű ember lévén neki is adott valamennyi pénzt. A következő nap már hárman, aztán négyen, s egyre többen várták Istvánt reggel a szokott helyen. Egyszer el is késett a munkahelyéről, ami miatt majdnem ki is rúgták. Ugyanis nem volt túl jó viszonyban az igazgatóval.

Ezen a napon hazafelé elhatározta, hogy nem ad több pénzt a koldusnak, és másik úton fog munkába járni. Így is tett s a következő napon két utcával arrébb ment a szokott úttól. A környék itt is nagyon szép volt, úgyhogy könnyű volt megszoknia a váltást, és a koldusoktól is megszabadult.

De pár héttel később újra összefutott ugyanazzal a koldussal. Ezúttal is késésben volt, így szinte menekült előle. Egy kis sikátoron át, vezetett az útja, már szinte futott a koldus elől. Majdnem el is késett, de legalább a koldustól megszabadult. Semmiképpen nem akarta elveszíteni a munkáját, hiszen a felesége éppen munka nélkül otthon nevelte a fiukat, és neki kellett ételt s italt letennie az asztalra. Hazafelé - mint ahogy minden nap - végiggondolta, mi történt, s eszébe jutott a koldus. Megrémisztette ami történt, és félt, hogy mi lesz másnap. A félelme nem volt alaptalan. Másnap reggel a munkába menet ugyanaz a kolduscsoport várta, ami pár héttel ezelőtt két utcával arrébb. István megijedt. Az előző napinál is nagyobb sietséggel próbált menekülni, de hiába. A koldusok a kis sikátorban utolérték, s körbefogták. Némán, mintha nem is emberek lennének, ütötték-vágták, ahol csak érték. Néhányan az utcán talált csöveket használták, mások csak az öklüket vagy lábukat, ami épp közelebb esett. Mikor végeztek, elvették István tárcáját és némán, mint ahogy jöttek, eltűntek szem elől. István nem adta

fel. A legkevésbé sem érdekelte, hogy a pénzét elvették. Be akart érní a munkahelyére, hogy a családját menthesse. Feltápáskodott. Nehezen vonszolta magát. Több csontja eltört s a fején is patakszott a vér. Elindult az iskola felé. Rá akart nézni az órájára, hogy megnyugodjon. - Van még tíz perc, nem kell félni, odaérsz. - De az órája se volt meg és a tíz perce se. István elkésett a munkából s a kegyetlen, kárörvendő igazgató mit sem törődve a testét láthatóan borító sebekkel, kirúgta az állásából. A munkatársai hívták ki hozzá a mentőket, hogy legalább elsősegélyt kapjon szegény, mert az igazgató még erre sem volt képes, annyira elégedett volt saját zsenialitásával.

A kórházban Istvánt nem látták el. Nem volt nála pénz, nem voltak nála iratok. Hiába mesélte el százszor szóról szóra, hogy mi történt vele, senki nem hitt neki. Végül a felesége mentette ki ebből a szorult helyzetből, aki rögtön a kórházba sietett, amint megtudta, mi történt. Kifizette a költségeket és hazavitte a férjét.

István épp vacsorázott, amikor a lakásán kopogtattak. A lakbért akarták kifizettetni vele. De mivel minden pénze a tárcájában volt, nehezen tudta csak az otthon levő pénzből összekaparni azt, amennyit oda kellett adnia. Tudta, hogy munkát kell találnia, hiszen ha nem lesz fizetése, nem lesz mit enniük, és nem tudja kifizetni a lakást sem.

Minden nap ezen járt az esze, egyik munkaajánlattól a másikig járt, de sehol nem kapott munkát. Nem kapott munkát, mégpedig azért, mert a verés után egy csúnya seb maradt az arcán, és a járása is olyan "bicebócás" maradt.

Mivel állást nem tudott szerezni, próbálta csak a legszükségesebb dolgokat megvenni. Kenyeret és tejet, hogy legyen mit enni, de másra nem nagyon futotta. Nem tudta kifizetni a lakbért sem, ezért egy hónapi éhezés és koplalás után

az utcára került a családjával együtt. István nagyon szerette a családját, ezért azt mondta a feleségének, hogy ha van rá lehetősége, hagyja el őt, és menjen, fogjon valami gazdag ügyvédet magának, hagyja itt őt és éljen boldogan. Felesége erre egy dolgot mondott: „Emlékszel, egyszer azt mondtam:» Szeretni és bátorítani foglak egészségben, betegségben, gazdagságban, szegénységben.«Ehhez tartom magam. Szeretlek Sári István!”

Ezen szavak hatására István tudta, mit fog tenni. Úgy fog koldulni, mint az az ember az utcán, aki pár hónapja a nyomorba taszította őt a bizonyos támadással. István szorgalmasan gyűjtötte is az aprópénzeket, s inkább a feleségének és a fiának adott mindent, amit tudott, még ha napokig nem is evett.

Egyszer aztán találkozott valakivel. Már több év telt el a támadás óta, és ő még mindig hordozta a szörnyű emlékeket és mindig az utcán állt. Szembeállt azzal a bizonyos valakivel és a kezét nyújtotta felé, ahogy azt minden nap tette. A férfi előtte fehér zakóban volt, sétapálcát tartott a kezében, kicsit alacsonyabb volt tőle és nem volt szakálla. De István ezer közül is felismerte volna ugyanazt a tekintetet. Az állt vele szemben, aki három évvel ezelőtt nyomorúságot adott neki ajándékkul. A férfi lassan vigyorra húzta a száját mélyen István szemébe nézett s egy fitying odaadása és egy hang nélkül tovább lépett.

Hang nélkül jött, tönkretett, és ugyanúgy hang nélkül ment tovább.

Tóth Tamás: Versek**Félem a halált**

Félem a halált.
Inkább nevezem elmúlásnak,
Mert félek tőle.
Nem félnék ha az elmúlás csak
Testemet emésztene fel, de a
Lelkem.
A lelkemet féltem.
Mi lesz azután?
Nem akarom elveszteni emlékeim,
Tetteim, jó és rossz napjaim.
Nem!
A lelkemet nem akarom elveszteni.
Emlékezni akarok örökké erre
Az életre s nem akarom
Elveszteni mit idáig felépítettem.
De gondolkodom.
Vajon ha elmúlnék, hiányoznék valakinek?
Vajon sírnának-e utánam?
Azt hiszem minden ember után
Sírnának, hisz mindenkinek van
Párja s családja, aki szereti.
Nem gondolok többé az elmúlásra.
Arra gondolok, hogy mi van ma.
Ha hazamegyek édes a karjába zár
S nem gondolok másra csak arra,
Hogy vele vagyok.
S vele vagyok egészen
Mert nem gondolok picit sem

Másra.
Csak arra gondolok, hogy szeretnek,
S én is szeretek.

Szerelem

Ha szeretsz, akkor úgy érzed nincsen számodra akadály.
Ha viszontszeretnek, akkor nincs akadály mit le kellene győznöd.
Nekem megadatott mindkettő.
Úgy szeretnek viszont, ahogy én szeretek s ez számomra
A legnagyobb boldogság.
Bolondság?
Nem dehogy! Ezt csak azok mondják, akik nem érezték még,
Milyen az, ha szíved kiugrik a helyéről, ha megfogják a kezedet,
érintenek,
Csókolnak, simogatnak, s szeretnek igazán.
Én szeretek s engem is szeretnek.
Nincs számomra nagyobb boldogság, hisz tudom,
Őt örökké szeretni fogom.

Ragyogj!

Ha becsukom a szemem, egy angyalt látok.
Egy angyalt, kinek arca fényesen
Ragyog s közben kedvesen
Reám mosolyog.
S én is mosolygok,
Hisz ez az angyal engem választott,
S én is választottam.
Őt választottam, mert örömöm
Is csak vele öröm.
Bánatom csak vele bánat.
Vele akarok lenni, hisz szívem
Szárnyal mellette, mígnem
Már én is fényessé válok.
Ragyogok, hisz ő is ragyog.
S ez nekem a legnagyobb boldogság.
Hát ragyogj csillagfényű
Angyalom. Ragyogj s én
Száz, sőt ezer csókot
Küldök neked minden percben.
Ragyogj!
S ragyogásod soha ne hagyjon alább
Hisz én csak azt szeretném, hogy
Boldog légy.
Ragyogj!

Egy estém

Félhomályba burkolózó szobámban ülök az ágyamon.
Takaróba vagyok csavarva, mert hideg van s közben
Gondolatok futnak át fáradt agyamon.
Megint egy hosszú hét vár rám,
Pedig első napja már el is szállt.
Csak tűnődöm.
Csendben ülök, fülemben halk zene,
Lágy dallam csilingel.
Valamit súg, s ha elcsendesítem elmém
Már tudom is mit mond.
Boldog vagyok.
Boldog vagyok, hisz úgy szeretnek
Viszont, ahogy én szeretek
S ennél nagyobb csoda nincs is
A világon.
Egy fárasztó hosszú nap után
Lelkem megpihen édes karján
S újult erővel nézek az
Elkövetkező napra.
S tudom, ha este fáradtan
Visszatérek s bágyadtan
Ránézek, gyönyörű arca reám
Mosolyog s nincs többé gond.
Nem érzem az élet súlyát,
Könnyű vagyok, mint a tollpihe,
Mikor vad szelek fújják.
De vad szelek sincsenek.

Minden csendes és nyugodt.
Nincs se zaj se szél, nincs semmi mozgás.
Csak fekszem csendesen s őt ölelem.
Kilépek gondolatból, időből s a világból.
Így alszok mellette csendesen szépen,
S súgom fülébe: Szeretlek édesem.

Katona József: Bánk bán

„... A remekművek nem utolsó sorban éppen azért remekművek, mert minden korba beilleszthetők, s minden kor ki tudja belőlük olvasni azt, ami őt legjobban igazítja és érdekli”.

Bánk bán

Opera három felvonásban

Vezényel: Kocsár Balázs

Közreműködik a Debreceni Filharmonikus Zenekar és a Csokonai Színház Énekkara

A Bánk bán mondai eredetű, de történelmi hitelűnek tartott nemzeti tragédia. Katona József az eredeti művet 1815. július 30-án fejezte be. A Bánk bán az Erdélyi Múzeum 1814-ben meghirdetett pályázatára készült, de ott válasza sem méltatták, így Katona József átdolgozta művét, amelyet a cenzúra előadni nem, csak kinyomtatni engedélyezett. Így került sor az első bemutatásra. A Bánk bán, mint prózai mű az 1848. március 15-i Nemzeti Színházi bemutató óta számít nemzeti drámánknak. Katona tragédiájából Egressy Béni írt operalibrettót és ehhez szerzett Erkel Ferenc zenét. Az 1844 óta tervezett opera végül 1861. március 9-én került színpadra, amely azóta is a legtöbb színház műsorában töretlen sikerrel szerepel.

A Bánk bán mondanivalója egyértelmű és elévülhetetlen minden Kárpát-medencében élő magyar számára: küzdeni a népen élőkkel, felelőtlen elnyomókkal szemben.

BÁNK BÁN, Magyarország nagyura	Kiss B. Atilla Cselóczki Tamás
MELINDA, a felesége	Rácz Rita
OTTÓ, Berchtold herceg fia, Gertrud öccse	Potyók Dániel
TIBORC, paraszt	Wagner Lajos
PETÚR BÁN, Bihari főispán	Bátki Fazekas Zoltán
GERTRUD, királyné	Bódi Marianna
BIBERACH, kalandor lovag	Cseh Antal
II. ENDRE, magyar király	Geiger Lajos
EGY KIRÁLYI TISZT	Böjte Sándor
SOMA, Bánk és Melinda gyermeke	Tulipán Márton
Táncosok	Bodó Dániel, Buka Helga, Endi András, Homonna Nóra, Nagy Ágnes Nagy Viktória, Steuer Tibor, Sztokó Georgina, Trenyisán Ádám, Vámosi Gergely
Díszlet, jelmez	Alexandr Belozub
Karigazgató	Pálinkás Péter
Korrepetitor	Kunsági István, Sörös Cecília, Nagy Máté, Gyülvérszi Péter
Koreográfus	Katona Gábor
Dramaturg	Szász Zsolt
Súgó	Gesztelyi Nagy Edit
Ügyelő	Ury Tibor
Rendezőasszisztens	Iványi Csilla
Rendező	Vidnyánszky Attila

A debreceni Csokonai Színház 2008-ban tűzte műsorára Erkel Ferenc Bánk bán című három felvonásos operáját, melyet Vidnyánszky Attila rendezésében láthatunk. A direktor repertoárjában több nagysikerű magyar klasszikus művét láthattuk már. A színre kerülő mű több érdekességet is ígér; többek között a színészek az eredeti Egressy-féle librettót használják, a zenészek pedig visszatérnek Erkel partitúrájához. Apropos zenészek! A zenekari árokban ismét a Debreceni Filharmonikus Zenekart „láthatjuk” és hallhatjuk Kocsár Balázs vezényletével.

A szereposztás ismét remekre sikerült. Bánk szerepében Kiss B. Attilát láthatjuk, illetve Cselóczki Tamást. Kiss B. Attilát már jól ismerheti a magyar közönség, a 2002-es Bánk bán opera-film megjelenése óta. A többi szerepben egészen új tehetségeket vonultat fel a színház. Érdekes még megemlíteni Alexandr Belozub díszlettervező nevét, aki nemcsak itthon, de külföldön is több merész díszletet mutatott már be. Összességében egy egészen új szemszögből láthatunk egy olyan művet, amelynek mondanivalója 160 év óta változatlan, illetve aktuális.

Nagy Csaba

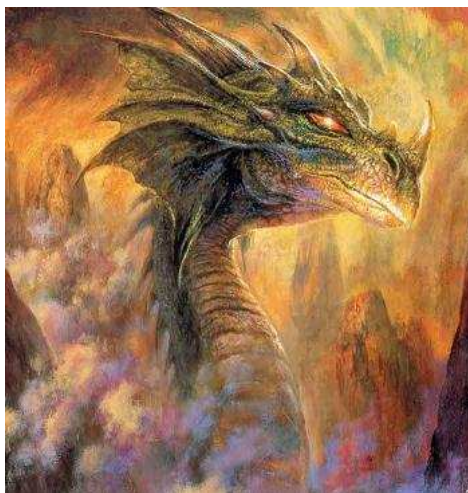
Dugald A. Steer: A Sárkányszem

A következőkben Dugald A. Steer: A Sárkányszem című könyvét szeretném ajánlani mindazoknak az olvasóknak, akiket érdekelnek a sárkányok, a mágia és szeretik az izgalmakat.

A Sárkányszem című könyvben Dr. Ernest Drace sárkánytudós kalandjait ismerhetjük meg egyik tanítványa, a fiatal Daniel Cook szemszögéből. 2003 - ban a Londoni Hét saroktól nem messze, egy régi üzletben akadtak rá Dr. Ernest Drake Sárkánytan című munkájára, mellyel a neve is ismertté vált. A könyv azért jelentett újdonságot mindenki számára, mert Dr. Drake ellentétben mindenki mással, aki a sárkányokról írt, létező és nem mint mitológiai lényekként beszélt a sárkányokról. Kutatásait és munkásságát Londonban a Sussex megyei Szent Leonard erdőben folytatta. Dr. Drake továbbá Londonban tartott fenn egy üzletet, amiben rengeteg sárkányokkal kapcsolatos dolgot árult és mindig szívesen látta azokat a látogatókat, akik a sárkányokról szerettek volna tanulni. Ez azonban csak keveseknek adatott meg, és ezen kevesek közé tartozik a fiatal Daniel Cook, aki bekerült Dr. Drake nyári sárkányiskolájába.

Dugald A. Steer máig kitartóan és eredményesen kutatja Dr. drake munkásságát. A mai napig is újabb és újabb feljegyzések kerülnek elő Dr. Drake tollából és az író ezeket is hasonló formában fogja az olvasóközönség elé tárni.

Akit érdekelnek a sárkányok és kíváncsiak Dr. Drake a Sárkányszem és a S.T.Ő.T. történetére, annak feltétlen ajánlom ezt az izgalmaival teli és tanulságos könyvet.

Tóth Tamás

Étlap**Reggeli:**

- New York kávéház: kávé cukorral és tejjel, sütemény (Imbrisz)
- 1 db virsli pörköltsaftban (Ady Endre), friss gyürkés héjú fehérkenyér (Osvát Ernő)
- Spanyol fekete kávé (Kosztolányi Dezső)

Ebéd:**Levesek:**

- Rákleves (Krúdy Gyula)
- New York leves (Ignó)
- Velő pirítós kenyérrel (Móricz Zsigmond)
- Cibereleves friss szilvából (Móricz Zsigmond)
- Kacsa, kappan, marhahús levesben (Móricz Zsigmond)

Főételek:

- Panírozott szafaládé (Ady Endre)
- Lencsefőzelék pörköltsafttal (Ady Endre)
- Puliszka (Ady Endre)
- Osvát kedvence (Osvát Ernő)
- Rizs olajban perzsa módra (Kosztolányi Dezső)
- Marhahús ribizli mártással (Móricz Zsigmond)
- Pörkölt hús tökkáposztával (Móricz Zsigmond)
- Sertéspörkölt zöldbabbal (Móricz Zsigmond)
- Kacsa sült befőttel (Móricz Zsigmond)
- Ludas kása tetején libamájjal (Móricz Zsigmond)
- Paprikás csirke (Móricz Zsigmond)
- Rántott harcsa (Móricz Zsigmond)
- Májpaprikás (Karinthy Frigyes)
- Juhtúrós galuska (Karinthy Frigyes)
- Hideg cigánypecsenye (Ady Endre)

Desszertek:

- Knakk (Ady Endre)
- Sörbomba (Ady Endre)
- Irish Banner (Ady Endre)
- Kapros-túrós lepény (Ady Endre)
- Friss cseresznye fekete kávéval (Móricz Zsigmond)
- Mustos tök (József Atilla)

Vacsora:

- Ecetes parizel (Ady Endre)
 - Kofatők (Ady Endre)
 - Hideg cigánypecsenye (Ady Endre)
 - 1 db virsli pörköltsaftban (Ady Endre)
-

